

Jindřich Šimon Baar

český katolický kněz, prozaik, básník a národopisec

* 7. 2. 1869 Klenčí pod Čerchovem, + 24. 10. 1925 tamtéž

Dnes už Jindřich Šimon Baar nepatří k nejčtenějším českým autorům a většina z nás si jen těžko dovede představit, jaké popularitě se kdysi jeho dílo těšilo. Přesto byl a je pro řadu generací obraz života v jižních Čechách, a především na Chodsku v 19. století, zakotven právě tak, jak ho Baar vykreslil ve svých prózách. Ať už se jedná o povídky (Pro kravičku), román Jan Cimbura (1908) či kronikářsky pojatou trilogii (Paní komisarka, Osmáctyřicátníci, Lusy; původně to měla být tetralogie, ale Baar dílo nedokončil) či půvabné vyprávění Hanýžka a Martínek. Nelze ovšem opominout ani jeho národopisnou činnost, která se ostatně nesmazatelně promítla do celého díla. Jejím "nejspanilejším květem" jsou však Baarovy Chodské povídky a pohádky (1922).

Baar pocházel ze starého selského rodu a jako mnozí další spisovatelé 19. století byl katolickým knězem, především na přání své matky a také díky tomu, že toto povolání zajišťovalo nejen společenskou prestiž, ale řešilo i nelehkou finanční situaci rodiny v době studia. Což nepopírá horoucí víru naprosté většiny z nich. V roce 1892 byl vysvěcen na kněze a působil pak nejprve jako kaplan a poté jako farář na řadě míst. V roce 1910 se marně ucházel o funkci vyšehradského kanovníka (toto místo tradičně obsazovali literárně činní kněží). Jeho spojení s proudem katolické moderny nebylo pro církevní úřady tím nejlepším doporučením. A tak většinu života strávil na farách v Ořechu a Klobukách a tady také vznikla většina jeho děl. Po vzniku Československé republiky se zapojil do úsilí o reformu katolické církve. Prudký odpor, na který narazil především u vyššího kléru, ho natolik znechutil, že se dal roku 1919 penzionovat. Věnoval se pak jen literatuře v rodném Klenčí, kde je i pochován v rodinném hrobě.

Zdroj: <http://www.libri.cz/databaze/kalendarium/>